

Службата!

Животътъ!

Въскръсението!

— Щж идж! каза Петруна съ нервно треперане по устнитѣ, и мина въ другата стая.

Додѣто Петруна се облачаше прѣдъ малкото огледало — тя си туряше прѣмѣната — главата ѝ брѣмчеше отъ роящи мисли, шумливи и бѣсни; тя нетърпеливо фтжкаше карфицитѣ въ черната си, богата, изящно навита на тила коса, за да закрѣпи малката си евтина кафяна шапка съ черни искусствени теменужки и двѣ крилца на връха. Идяхъ ѝ на ума разни истории и разговори, що бѣ слушала отъ приятелки, и които имахъ жива свръзка съ постѣпки, като нейната, вършени отъ други жени. За Чардашевски бѣ чувала, че е развратникъ. Тя се боеше отъ него, но сега рѣши да иде. Да, ще иде! и за услуга — услуга... ако по-трѣба! Сичко!... Като си обуваше съ мѣка новитѣ ботинки, тя си припомняше сума още слухове, на които до тогава не бѣ давала внимание. Тя даже си науми думитѣ на Кандиловица — устатата Кандиловица — „морето много гемии прѣброджатъ, но дири не оставятъ“... Тя каза това съ лукава усмивка за Койчовица... А Койчови живѣятъ сега охолно: мжжътъ е подначалникъ, жена му си носи отъ ново по-ново. Добруватъ... Послѣ, мислитѣ ѝ минахъ на Пенча. Какъ и се стори той сега противенъ! Тя го жалеше до сега, сега — охъ, сега страшно е разярена на него. Такова тегло се е търпѣло! сѣ оскудихъ, нѣмотия, грижи и горчевини, и сѣ навжсено лице, и сѣ неспособенъ да намѣри работа. А сега такива чървиви думи!... О, какъ е тя сега разярена на него! Тя скъсѣ двѣ копчета на ботинкитѣ си, като ги закопчваше, уби си ухото, като си туряше съ растреперени ржцѣ обецитѣ съ фалшивия